

Anemomen



Medlemsblad för
Hallsbergs Naturskyddsförening
Nr 2 1998



Svenska Naturskyddsföreningens
symboldjur: Pilgrimsfalken



Hallsbergs Naturskyddsföreningens
symbolväxt: Mosippan

Innehåll:

Ordföranden har ordet 2
Inplanterad raritet 2
U tflykten till Botaniska trädgården i
Göteborg 3

Höstprogrammet 8
Opallearresan 1997 10
U tlandsbesök i Broby äng 14
Tomtskådning 15

God svampsäsong på er

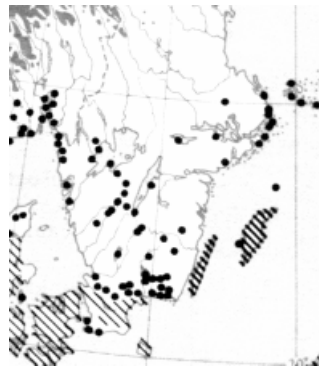
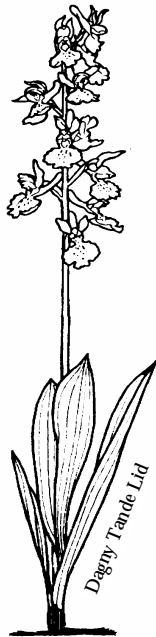
Äntligen bra svampväder! Ni kanske tycker att det har regnat ovanligt mycket denna sommar, och ni har ju, som ni vet, rätt. Särskilt i Hallsberg där vi höll på att flyta bort natten till den 12 juli. Av SMHI:s stationer i Svealand fick Ulvsjö (jag vet tyvärr inte var det ligger) mest nederbörd med 170 mm. I min privata mätare kom det 181 mm under juli. Då är det inräknat 66 mm natten mot den 12.

De senaste åren har vi inte haft någon tur med våra svampexkursioner. De har mer eller mindre torkat eller åskat bort. I år ska det bli bra. Kolla den 13 september i vårt höstprogram.

Ha det så bra och sitt inte inne för mycket.

Sture H. (Redaktör för Anemonen ordförande i Hallsbergs)

Inplanterad raritet



Artens utbredning i södra Sverige enligt Hulténs Atlas över växternas utbredning i

Sankte Pers nycklar (Orchis mascula)
Man känner igen arten bl.a. på de rödvioletta blommorna med snett uppåtriktad

Sankte pers nycklar växer sedan några år i Herrfallsäng troligen från början inplanterad. Den trivs tydligen bra och har spridit sig i ängen. I våras kunde vi räkna in över 300 exemplar.

En intressant fråga är om det är riktigt att "hjälpa" naturen på detta sätt i ett naturreservat som Herrfallsäng

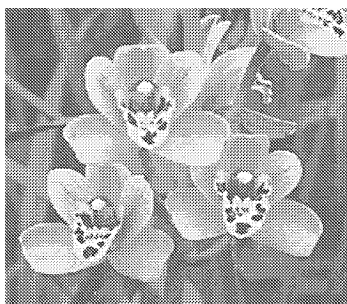
UTFLYKT TILL BOTANISKA TRÄDGÅRDEN I

Lördag den 9 maj samlades en liten skara på ca 15 personer på Konsumparkeringen i Hallsberg för färd i bilar till Göteborg och botaniska trädgården.

Vi besökte först växthusen där det lär finnas ca 4 500 arter. Efter alla orkideer, suckulenter och exotiska växter av alla slag tog vi en paus i serveringen för att orka med att njuta av blomningen i rododendrondalen och klippträdgården. Med några tusen blommor på näthinnan åkte en del av oss hem medan några fortsatte till trädgårdsföreningen.



Vitsippan finns i tusentals i naturparksdelen av botaniska trädgården och har fått bli symbol för trädgården.



En av de 1600 orkidearterna. Jag glömde anteckna namnet, men den blommade vackert vid vårt besök



På besök djungeln
Glada Pålshodabor i växthuset

Påsköträdet

(*Sophora toromiro* (Phil.) Skottsbo.)

Från Göteborgs Botaniska trädgårds Internetsida

Toromiro eller påsköträdet är ett av världens sällsyntaste träd. Dess enda växtplats i världen var Påskön - den isolerade ön i södra Stilla Havet mest berömd för sina statyer (moaier). Nu är den utrotad där.

Pollenanalyser av torv från öns kratersjöar visar att påsköträdet och en sedan 1600-talet utdöd palm var betydligt vanligare innan människorna invandrade på 400-500-talet e Kr. Sannolikt var ön ursprungligen skogtäckt. Det sista exemplaret av påsköträdet levde fram till 1962. Tursamt nog insamlade Thor Heyerdahl en kvist med frön av detta sista träd under sin berömda arkeologiska expedition till Påskön 1955-1956. Det lilla trädet härstammar från ett av de få frön som Heyerdahl sände till Sverige i slutet av 50-talet.

Toromiro-virke är vackert och mycket hållbart. Det kom att användas av Påsköns tidiga kolonisateurer till en mängd ting. Av träet tillverkades bl a statyetter (s k moai kava kava), åror och t o m kanoter. Påsköborna bidrog genom detta i hög grad själva till att utrota sitt kära träd. När ön "upptäcktes" av européer på Påskdagen 1722 var påsköträdet fåtaligt. Införseln av får på 1800-talet anses starkt ha

bidragit till det definitiva utrotandet.

Sophora toromiro har tidigare uppgivits vara i kultur i flera andra botaniska trädgårdar runt om i världen, men existerar vad vi vet idag endast i Göteborg, Bonn och Vina del Mar (Chile). Då räknas inte de plantor som vi spritt till andra botaniska trädgårdar i sen tid. Endast i Göteborg har modernmaterialet en helt känd



Sophora toromiro

KAY BISHOP-DAVIES

bakgrund. Det är därför särskilt värdefullt.

Ett speciellt förökningsprojekt, som mikroförökning med ekonomiskt stöd från WWF Sverige startades vid Sveriges Lantbruksuniversitet i Alnarp 1988. När det avslutades 1994 hade nära 200 plantor sett dagen. En större del av dem har nu sänts till Paskön

Botaniska trädgården ingår i en internationell grupp, som arbetar med att bevara den genetiska diversiteten hos Pasköns vilda och odlade växter. Här ingår ett

projekt som syftar till att söka återinföra pasköträdet till Paskön. Hittills har Göteborgs Botaniska trädgård deltagit i tre återintroduktionsförsök - senast 1995. Pasköträdet har dock ännu ej funnit sig till rätta i sitt forna hemland. Men försöken fortsätter.

Släktet *Sophora* tillhör ärtväxterna (Fabaceae) och omfattar knappt 50 arter. *S. toromiro* tillhör en grupp om ca 10 arter, vilka i huvudsak påträffas på öar i södra Stilla Havet. Gruppens representanter är i allmänhet små



Arne studerar toromiron



Den döda bambun

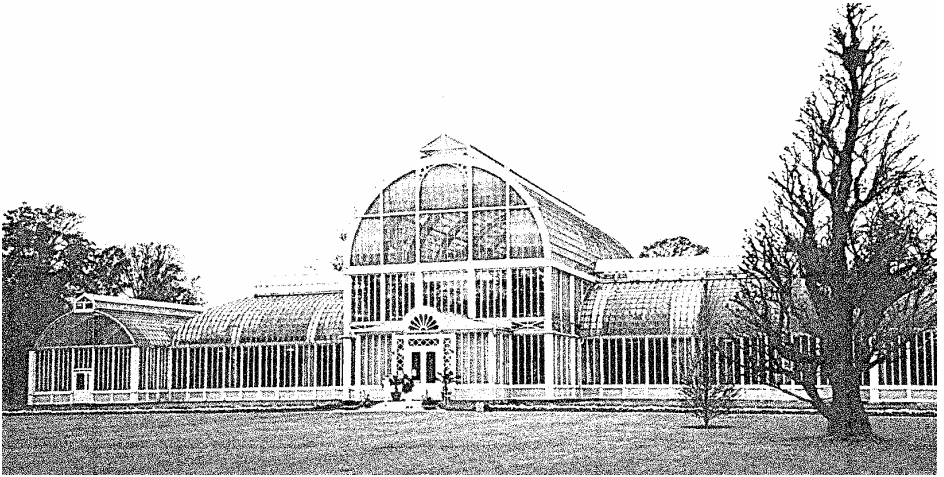
Den gör sig inte särskilt bra på en svartvit bild, men den var inte mycket bättre i verkligheten.

I slutet av 1800-talet kom en bambuplanta från södra Kina till Kew Gardens i London. Den artade sig bra och man delade den och fick nya plantor som man sålde eller bytte bort till andra trädgårdar. I början på 1990-talet fanns bamubuskar som var delar av denna planta över hela Europa, bl. a. i Botan i Göteborg

Denna bambuart (*Sinarundinaria murielae*) blommar inte förrän den är i hundraårsåldern. Då blommar den under några få år och sedan dör den. Detta hände samtidigt

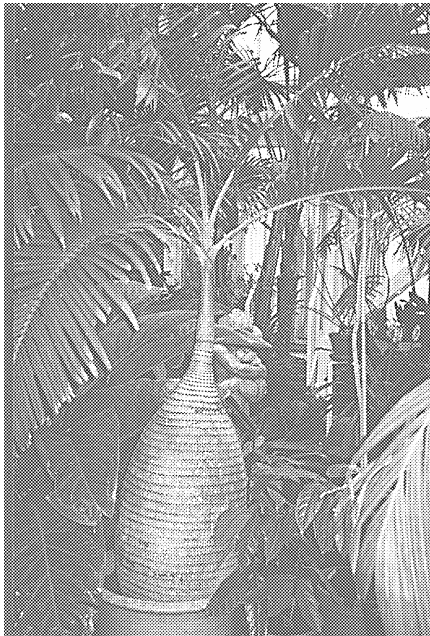
med alla de bamubuskage som härstammade från plantan i Kew Gardens, så nu står den här i Göteborg en stor död bambubuske som ett monument över tidens gång och ett bevis på att åtminstone växter kan hålla tiden.

Denna blomning som tog livet av alla *Sinarundinaria murielae* gjorde att den blev mer populär än någonsin bland trädgårdsägare. När alla talade om den ville många ha en hemma och plantorna är ganska dyra. Ca 300:- för en 60cm hög planta.



Palmhuset i Trädgårdsföreningen. När vi ändå var i Göteborg tyckte några av oss att vi skulle besöka Palmhuset i Trädgårdsföreningen också. Det visade sig att det var inträde både till trädgården och till

palmhuset och bara en halvtimme kvar till stängning men vi gick in ändå. Där fanns gott om stora svärfotograferade palmer. Flaskpalmen nedan var bara någon



Flaskpalm

(*Hyophorbe lagenicaulis*)

Denna märkliga palm, som är ett tämligen vanligt prydnadsträd i tropikerna, växer vild endast på den lilla ön Round Island, strax utanför ön Mauritius i Indiska Oceanen. Trots att arten sätter rikligt med frukt och den är lätt att föröka med frö kommer det vilda beståndet, som nu endast består av ett 10-tal exemplar, snart att dö ut till följd av fortgående markexploatering.

Släktet *Hyophorbe* innehåller fem arter, alla endemiska för ögruppen Mascarenerna. Den flaskformade stammen fungerar som en vattenreservoar, som utnyttjas under längre torrperioder.



HÖST- 19

Lördag
29 augusti

Brandområdet vid Sottern

Den 10 juni i fjol brann ett stort skogsområde söder om Sottern. Hur ser det ut nu och hur kommer det att utvecklas?

Vi gjorde ett första besök i fjol. Vad har hänt sedan dess?

Samling vid Konsum i Hallsberg kl 9.00 eller vid Q 8 i Pålsboda kl 9.20

Lördag
5 september

Gropadal.

U tflykt med Kumla biologiska förening.

Gropadal är en botaniskt mycket rik ravin på gränsen mellan Hallsbergs och Askersunds kommun söder om Tisaren

Samling vid Kumla kyrka 08.00

Söndag
13 september

Svampexkursion

Efter allt regnande denna sommar borde skogen vara full av svamp.

K.-G. Nilsson hjälper oss som vanligt att identifiera våra fynd.

Samling 9.00 vid Konsum i Hallsberg



Röd flugsvamp



Mandelkremla



Svart trumpetsvamp

Glöm inte att ta med matsäck när vi åker ut i skogen.
Stövlar eller kängor är bra att ha där ute.

PROGRAM

9:



Lördag
10 oktober

Höstfåglar vid Kvismaren.

Vi upplever bl.a. skådespelet med de tusentals sädgässen som rastar där varje höst.

Konsum Hallsberg 4.30 eller vid Ö by kulle 15.00

Söndag
25 oktober

Opaler mm

Inte bara opaler, utan också många andra vackra och intressanta stenar hemma hos Lennart Säfbom i Hjortkvarn. Läs hans berättelse på nästa sida.

Konsum Hallsberg 13.15, Q 8 i Pålshoda 13.30 hos Säfbom 14.00.

Måndag
16 november

Medlemmarnas bilder.

Ta med några bilder, eller kom ändå.

19.00 Kullängen Hallsberg



Grågås

Känns igen på sin ljusgrå färg, framför allt på huvudet som aldrig verkar svart. Vidare på sin ljusröda näbb med vit nagel. Simmande ligger hon föga högt med bakkdelen. Bilder av Harald Wiberg och text av Erik Rosenberg



Sädgås

Sädgäsen är den mörkaste av de gråa gässen. Halsen mörknar upp mot huvudet, som nästan ser svart ut på håll. Hon har rödgul näbb med svart nagel och mer eller mindre svart uppe kring basen. Simmande ligger hon mycket högt med bakkroppen, nästan måsaktigt, och sticker därför klart av mot

Ta gärna med vänner och bekanta. Alla är välkomna!
Frågor? Ring Sture Hermansson 0582-135 87 eller Arne Holmer 0582-407 58

OPALLETARRESAN 1997

Ett resebrev av Lennart Säfbom

Efter en 30 timmars flygresa och ett spännande dagsuppehåll i Hongkong landade jag i Brisbane, huvudstad i delstaten Queensland i Australien. En dag går åt för anpassning till tidsskillnaden och den 30 gradiga värmen. Sedan köper jag begagnad bil, som nogga rustas och genomgås, samt övrig utrustning och proviant till min 2 månaders expedition, där jag körde 1300 mil, mest på dåliga inlandsvägar.

Min första destination blev opalfältet Lightning Ridge i New South Wales som är mest känt för sina svarta opaler. Bilen, som kostade ca 8000:- sattes på hårda prov redan från början, men den visade sig vara värdig bushen. Den tog mig de 90 milen till Lightning Ridge på 3 dagar trots skyfall och översvämmade vägar.

Det var här på opalfältet Lightning Ridge som jag år 1972 hade börjat mitt liv som opalletare. Jag drabbades av opalfeber, men opalema, den enda medicinen mot den febern, var inte lätta att hitta. På den tiden grävde jag mig ibland ner 20 m eller mer med

hacka, spade och en enkel handwinch för att veva upp sten och jord med. Jag drev tunnlar hundratals meter, oftast utan att hitta någonting av värde. Men så någon lycklig dag kunde det hända att jag hackade i något som lät som glas. Med darrande händer och bultande hjärta och i stearinljusets sken, undersökte jag mitt fynd. En färgskimrande svart opal hade äntlig hittats efter månaders slit i gruvorna, och jag fick förnyad kraft och råd att gräva vidare en tid, i väntan på det riktigt "STORA" fyndet som jag "visste" låg och väntade någonstans i jorden.

I Lightning Ridge grävde jag några år, med växlande framgång. Jag lärde mig även konsten att slipa opaler där.



Då de egna gruvorna inte alltid producerade opal, kunde jag på det viset hanka mig fram genom att slipa åt andra som haft större framgång i gruvorna.

Den här gången hade jag inte tid att stanna mer än ett par dagar i Lightning Ridge. Jag hälsade på hos gamla vänner och tittade på vad som fanns kvar av mina tidigare gruvor och lägerplatser. Nej, jag var ivrig att komma iväg till mina nyare inmutningar och gruvor i nordvästra Queenslands ödemarker.

Lightning Ridge är idag en opalstad där tusentals lycksökare från hela världen letar - eller gör affärer med opaler eller lever av olika turistnäringar. Där finns affärer, banker, hotell, bensinstationer mm. Man kan med andra ord leva ganska komfortabelt där idag. Nu för tiden har också opalbrytningen på de större fälten i hög grad mekaniserats.

Annat gäller för Queenslands ödemarker dit jag nu styrde kosan. Där måste jag noga planera för både vatten, bensin och proviant. På kartor markerar jag var vatten och förnödenheter kan gå att få tag på, och jag fyller upp bilen där jag kan.

Vid tidigare expeditioner, då jag ibland varit ensam i månader i ödemarken och prospekterat efter nya opalfyndigheter, har jag även fått ta till vara den föda den karga naturen haft att erbjuda, så som reptiler fågelägg frukter, rötter, gräshoppor, larver etc.

Vid sidan av Lightning Ridge har jag grävt och provat lyckan på många kända större opalfält som White Cliffs i New South Wales,

Andamooka, Coober Peedy och Mintabie i South Australia. Där har jag huvudsakligen letat efter de ljusa opalvarianterna. Med åren har jag dock framför allt kommit att intressera mig för opalfyndigheterna i Queensland. Dessa fält är oftast små och utspridda över väldiga områden. Härifrån kommer de olika varianterna av Boulderopal, en opaltyp som jag tycker är särskilt spännande både att gräva efter och att slipa. Boulderopalen med sina briljanta färger och varierande mönster gör varje sten, efter slipning helt unik och personlig.

Vid prospekteringsexpeditioner i Queensland har jag även gjort en del nya Boulderopal-fynd, i områden där opal tidigare ej hittats och tagit upp inmutningar där. Dit var jag nu på väg. I flera dagar körde jag över de ödsliga vidder som ibland kallas "the outback" eller "never never land". Landskapen är enorma med vida horisonter och stekande hetta. Jag mötte sällan något fordon, och hände det så stannade man till och talades vid om vägnarnas beskaffenhet och vädret eller vad vatten gick att få tag på. Detta kunde vara livsviktig information. Jag har själv blivit stående med bilen i öknen och när vattnet tagit slut fått dricka bilens rostiga kylarvatten, samt slickat dagg och kramat och destillerat växtsafter för att överleva.

Efter att ha besökt en del mindre opalgrävningar på vägen, och där hälsat på hos vänner och grävarkompisar, kom jag så en afton, äntligen fram till min bästa inmutning och gruva. Den ligger

mycket isolerat till i ett rött sandstensmassiv. Grävningarna hade fått vara ifred under de 4 år som gått sedan jag senast var där. Utrustning och en del proviant, som jag lämnat kvar, var intakt. Efter att jag rensat gruvgångarna från fladdermöss, ormar och insekter var det bara att sätta igång att gräva vidare där jag slutat sist.

Denna gruva, som belönat mig med fina opaler under många år, har jag gett namnet "Lilla undrets gruva". Här grävde jag nu intensivt i 4 veckor och hittade en del bra råopal. Från ett 4 meter djupt schakt grävde jag horisontella gångar i ett opalförande lerlager. Ädelopalen, som är en form av vattenhaltig kiselsyra, förekommer här i häligheter och som spridda fyllnader i klumpar och noder så kallade "ironstone-boulders" eller ibland som opaliserade fossil t.ex. musselskal. Här, mitt i de centrala Australiska öknarna, låg för miljontals år sedan, ett stort innanhav.

Den här gången gjorde jag även ett mycket märkligt nyfynd i närheten av mina tidigare grävningar. I slutningen av en sandstensformation hittade jag en opaliserad trädstam som delvis exponerats av erosionen, i ett horisontellt lerlager i den röda sandstenen. Här drev jag en tunnel och följde den opaliserade stammen. Jag bröt upp den och undersökte bitarna i stearinljusets sken. Här och där gnistrade det till av ädelopal. Efter några meters grävning tog dock stammen slut. Uppmuntrad av vad jag funnit fortsatte jag att hacka mig längre in i leran under

sandstenstaket. Plötsligt slår jag åter hackan i något hårt. Jag arbetade loss ett stycke och tog ut det i solljuset. Det var en svart avlång klump, kanske opaliserat trä, som jag slog itu med hackan. Vilket fynd! Vibrerande regnbågsfärger i otroliga mönster. Jag hade aldrig tidigare under mina år med opaler sett något liknande. så annorlunda och spännande och med mönster och färger i rent otroliga kombinationer. Jag grävde sammanlagt fram ett 40-tal klumpar av detta speciella material. Bitarna låg ganska väl samlade, kanske hade de hört ihop i en opaliserad trädstam. Trots ihärdigt grävande, lyckades jag inte hitta mer av denna märkliga opaltyp.

Efter avslutat dagsverk i gruvan gick jag i kvällningen upp till lägerplatsen, som är vackert belägen högt uppe på en sandstensplata som höjer sig över det vidunderliga landskapet. En svalkande vind blåste där uppe solen var på väg ner och målade himmel, plataberg och klippor eldröda. De ettriga flugorna försvann, cikadorna stämde upp sin nattkonsert och papegojorna slogs om de bästa sovplatserna bland klipporna. Ensam i stillheten, hundratals mil från städers larm, kunde jag här få uppleva en alldeles speciell känsla av både överklighet och frihet. Jag tillagade min mat vid lägerelden medan jag betraktade en grupp klippkängurur som sökte sig bort mot vattenhållet. Sedan satt jag under södra korssets gnistrande stjärnhimmel. Knäppte på radion med nyheter från en värld som verkade mer avlägsen än stjärnorna

Brev och kort skrevs i lyktans sken till familj och vänner på andra sidan klotet. Jag tänkte länge på mina nyfunna opalklumpar innan jag somnade och drömde om vilka hemligheter som slipningen senare skulle kunna framlocka ur dess inre.

Efter detta grävuppehåll körde jag norrut mot guldfälten vid Palmer River som ligger i djungelområdena vid Cape York i nordligaste Queensland. Bilen var utrustad med luftkonditionering vilket var skönt i hettan och dammet. Bortsett från de vanliga problemen, som att jag kör fast, eller ett och annat skorpion- och insektsbett, så råkar jag här ut för en lite obehagligare händelse. Jag hade börjat närma mig en stad som heter Hughenden, och ser då några människor på vägen och en totalkvaddad bil i diket. Det är 5 ungdomar. Chockade, blodiga och en av dem med armen söndertrasad. Jag stannar och hjälper till med förband så gott det går. När vi sedan kör de 6 milen mot staden, hör jag från baksätet, där 4 av dem sitter, någon viskande föreslå att de ska slänga av mig och ta över bilen. Jag säger då högt att jag meddelat var belägenhet över radion, och att läkare nu var på väg ut för att möta oss. Detta fick dem att lugna ner sig. Men jag hade bara bluffat. Jag hade ingen kommunikationsradio i bilen. I staden tog ”flygande doktorn” och polis vid. Den kvaddade bilen var stulen.

Väl framme vid Palmer River vaskade jag guld hos Åke, en man från Blekinge som vigt sitt liv åt guldgrävandet. Jag hade träffat honom första gången redan 1980, då

jag själv vaskade fram ett halvt kilo guld vid Palmerfloden. Här får man inte vara rädd för bitande insekter, ormar eller krokodiler.

Efter många ensliga mil söderut, var jag åter i Brisbane och på väg hem. Bilen, vars däck nu var utslitna, men i övrigt i bra skick, såldes för \$500:-

Det var en händelserik resa med många återseenden av både platser och vänner, och råopal hittade jag för några års slipande.

Opaläventyren kan återupplevas genom solheta diabilder i vintermörkret.

Den ”nya” opaltypen visade sig vid slipningen hemma i Hjortkvarn, överträffa mina förväntningar.

Materialet visade sig vara så unikt att man nog kan tala om en helt ny variant av Boulderopal, lite svår att beskriva i ord.

I en vanligen mörk eller svart hård matrix ligger briljanta spektralfärger som bildar märkliga fantasifulla mönster, ibland som bilder eller tecken – ett slags opalkonst”.

Opal

Mineralet byggs upp av tätt packade, mycket små 0,15–0,3 tusendels mm, genomskinliga kulor av vattenhaltig kisel-dioxid (SiO_2). Mineralet bildas vid gejsrar och heta källor men även ur kiselhaltiga vattenlösningar i kvartsrika sediment. Opal kan ha olika färger. Typiskt för vanlig opal är den optiska effekt som kallas för opalescens, dvs ljuset sprids av partiklar, vilkas storlek nära överensstämmer med ljusets våglängd. Bland varieteter av opal märks bl.a. eldopal och ädelopal med sitt skimmer i regnbågens färger. Viktiga fyndorter av opal finns framför allt i Australien. (*Nationalencyklopedin*)

Fågelnotiser

Utlandsbesök i Broby äng

Naturreseptatet Broby Äng besöker jag ganska ofta, i och med att svärfar bor i Lilla Broby. Eftersom mitt stora intresse är fåglar har jag bland annat noterat rosenfinken i juni månad.

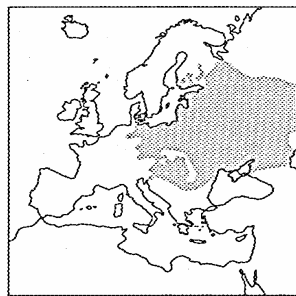
Den första juli hörde jag ett ovanligt ljud. Jag tänkte i mitt stilla sinne; "Kan det vara en flodsångare?" (*Locustella fluviatilis*). Så fort jag kom hem så tog jag fram min cd-skiva och lyssnade på flodsångaren och jämförde med ljudet samtidigt som jag undersökte vilken biotop som denna trivdes i, och detta stämde helt överens med min förhoppning Fantastiskt! Fram till 1953 hade flodsångaren endast uppträtt i Sverige vid tre tillfällen. 1997 22 observationer i Närke. Jag blev så glad så jag kommer att leva på detta i ett halvår. Minst.

Leif Karlsson



Flodsångare på boet
Tage Wahlberg avbildade
flodsångaren så här efter att ha funnit
den med bo i Dunker i Sörmland

Flodsångare



Flodsångarens utbredning
Karta från Lars Jonssons Fåglar
i Europa

Tomtskådning

En dag i våras när jag letade efter information om fåglar på Internet upptäckte jag en länk till "tomtskådning". Man har ju hört talas om att det finns mycket fel på Internet så jag blev inte direkt överraskad, men när jag följde länken upptäckte jag att det faktiskt handlade om fåglar.

Tomtskådning innebär att man gör en lista över alla fåglar man ser på eller från den egna tomten. Jag tyckte att det verkade som en kul idé och några dagar senare, när en brun kärnhök tog en jakttur över fälten, insåg jag att det var dags att starta skådandet. Hittills har jag fått ihop följande lista:

Brun kärnhök
Kaja
Stadsduva
Tofsvipa
Gräsparv
Pilfink
Kråka
Skata
Talgoxe
Stare
Björktrast
Ladusvala
Tornsvala
Sånglärka
Fiskmås
Grågås
Ringduva
Svartvit flugsnappare
Törnsångare
Sädesärta
Lövsångare
Storspov

Det är, som du ser, 22 arter som kommit framför mina ögon när jag har befunnit mig på tomten i sommar. En del av dem är kanske lite osäkert bestämda, t ex höll sig lövsångaren alldeles tyst, så vem vet det kanske var en nordsångare som förritat sig. På listan saknas också en del arter som man kan se varje vår eller sommar om man anstränger sig det minsta: buskskvätta, stenskvätta, grättrut..

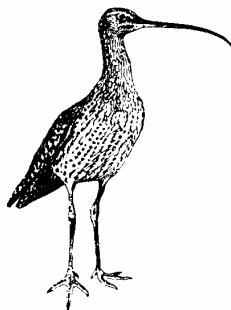
Tidigare år har vid olika tillfällen del mera ovanliga arter som småspov, ringtrast och vaktel visat sig, så det finns goda möjligheter att göra listan längre.

Sture Hermansson

Utmaning!

Hur många fåglarter får du ihop från din egen tomt. Skicka in din lista till

Sture så får vi se om ett år vad ni har åstadkommit. (Adress nästa sida)



Harald Wiberg

Hos storspovarna tar pappan hand om ungarna medan mamman flyger till kusten. Spovhonornas flyttning vid midsommar är antingen det första hösttecknet eller ett tecken att spovhonans semester har börjat. Det beror på hur man ser det.

B föreningspost

Avsändare:

Hallsbergs Naturskyddsförening

Soldatvägen 11

694 30 Hallsberg

Kontaktpersoner:

Sture Hermansson 0582-135 87

Arne Holmer 0582-407 58

